

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., $\frac{1}{4}$ an 2 fl. 50 cr., $\frac{1}{2}$ an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., $\frac{1}{4}$ an 3 fl. 50 cr., $\frac{1}{2}$ an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

 $\frac{1}{4}$ an 10 franci, $\frac{1}{2}$ an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamente se fac numai plătindu-se înainte.

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima-dată 7 cr., a doua-ora 6 cr. a treia-ora 5 cr.; și timbru de 30 cr.

Redacția și administrația: Strada Poplăcii Nr. 15.

Telefon Nr. 14.

Se prenumără și la poste și la librării.

Epistole nefrancate se refuză. — Manuscrise nu se înapoază. — Numeri singuratici la 5 cr. se vând la „Institutul Tipografic” și la „Prăvălia industriaiilor române din Sibiu” (Strada Cîlnădiei Nr. 27).

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

Confirmățiunea.

„Planul acesta nu-l va ști nimeni afară de noi patru, ear' Liviu nu-i iertat să-l comunice acasă, decât cel mult lui Bechnitz și fratelui meu (Aurel), ear' celorlalți le vom vorbi altfel, în altă formă.”

A trecut o lună de zile dela cele două conferențe hotărâtoare, când domnul E. Brote ne-a declarat ferma sa decizie de a inaugura o „direcțiune nouă” în „situațiunea schimbată.”

I-am scris atunci domnului Brote, că după acele conferențe eu consider relațiunile politice între noi doi sfârșite și am dat în curând lucrurile pe față în toată nuda lor realitate, arătând publicului românesc până și frasele literale ale domnului Brote, pe cari mi-le însemnasem imediat după fiecare conferență.

Sunt săptămâni de atunci.

Astăzi domnul Brote, după o foarte caracteristică așteptare de câteva săptămâni, — publică în „Revista Orăștiei”, organul intransigenților autonomiști — o lungă epistolă, în care spune o mulțime de neadevăruri revoltătoare.

Dar în această nesfârșită polologie de frase meșteșugite, de intervertiri și de diplomație de provincă un lucru trebuie să exaspereze până și pe cel mai aderent partisan al domnului Brote și anume: pe două fețe întregi de prosă domnul Brote vorbește de repetiție-ori de legea electorală, de neîndreptăți administrative, de neaplicarea legii naționalității, de „nemulțumiri reale”, de justiție părtinitoare, dară domnul Brote nu găsește un singur cuvânt despre autonomia Transilvaniei, dl Brote nu găsește pe aceste două fețe de sofisme un singur cuvânt pentru a-și mărturisi în chip franc intransigența sa în principiul autonomiei fundamentale al programului național dela 1881!

Coloane întregi de vorbe goale, de protestații, de patriotism, de accentuări a „legăturilor” sale numai „cu partidul (!) național-liberal” din România, dar o „prudentă” tăcere mormentală despre fondul chestiunii: despre programul național dela 1881 și despre continuarea luptei cu același metod ca până astătoamnă!

Se vede, că, cu toate că dl Brote se pune „pe terenul negațiunii”, — tot mai are speranța de a mai pute purta de nas pe cineva și de aceea o scaldă, o sucește și învințește dar se ferește ca de foc să pomenească măcar de programul național dela 1881.

Pentru fiecare om, care știe cefi asemenea banalități și le înțelege rostul actual, un lucru e în afară de ori-și-ce îndoială: dl Brote își publică deocamdată noul seu program național în forma destinată „celoralalți, cărora le vom vorbi altfel, în altă formă...”

Care va să zică, dl Brote tot mai trage nădejde, că va mai pute orbi pe cei slabi de ânger, pentru-ca efortările se nu rămân deserte, ci se și dee „un rezultat politic” în sensul „delaturării conflictului” dintre Maghiari și Români pe basa jertfirii principiului fundamental-autonomist, al programului național dela 1881.

Și dl Brote își închipuște de sigur, că prin plictisitoare sale sofisme, prin aplicarea principiului „Uite Popa, Nu e Popa” ar pute șterge o iotă din tot ce am publicat eu!

Comparați astăzi, măcar acest program național „de rehabilitare” al dlui Brote cu programul de generală amintire al „Viitorului” dela Budapesta; comparați astăzi acest program național mascat al dlui Brote cu programul actual al „Telegrafului Român” și pe altă parte cu programul franc al „Dreptății” și apoi mai comparați astăzi această diplomație cească șarlatanie cu declarațiunea deschisă și netăgăduit onestă a semnatarilor Manifestului, când zic în concreto și explicit:

„Pace? Pace vrem și noi, dar stăm neclintiti pe basa programului național dela 1881!”

Da, ceea-ce n'au fost în stare să facă nici suferințele pușcărilor ungurești, nici „corupțiunea” din partea conservatorilor, a isprăvit politica de buimăceală din „saloanele” din București: a moleșit pe bietul căpitan, care, după-ce a dus o oaste întreagă de autonomiști intransigenți în contra „trădătorilor Raifu et soții”, desertează ca un nemernic și umblă să arboreze azi, în locul drapelului autonomist, o zdreanță de petece de moderatism de cea mai evidentă filomaghiară coloare.

O mai concludentă confirmățiune din partea „competentă”, a desvelirilor mele e cu neputință.

Și unde își arborează acest harnic căpitan de politică — grănițerească și săsită noul seu pavilion?

Unde etablează el noua edițiune a politiceii Gall-Mironiste sub marca nouă: Slavici—Brote—August Munteanu? În „Revista Orăștiei”!

În chiar organul intransigenților autonomiști, în chiar tabăra celor răsvrațiți contra „martirilor trădători”!

Ar trebui să „despectez” pe conducătorii „Revistei”, dacă le-aș face un singur moment injuria de a-și mai crede de azi înainte inregimentați în compania acestui incomparabil Don Căpitan Taefugă.

Nu! Redacțiunea „Revistei” și-a dat de sigur seamă ce face, publicând edițiunea populară („pentru ceilalți”) a „direcțiunii nouă” în „situațiunea schimbată.”

De aceea îi și lasă „firește” autorului ei toată răspunderea pentru densa „Dar”, un lucru.

Dela Septemvrie încoaci erau doi pretendenți la proprietatea „Institutului Tipografic”: proprietarul adevărat, comitetul, și ex-propietarul dl Brote.

Manifestul declară categoric, că semnatarii sei stau neclintiti pe baza programului național dela 1881.

Dl Brote nici nu mai pomenește de programul național dela 1881!

Mai poate fi astăzi o umbră de îndoială, că adevărat cine era cel de rea credință în lupta pentru proprietatea foilor naționale?

Cine era fariseul, care voia să pună mâna pe situația națională din Transilvania, pentru-ca să ne înduplece la părăsirea programului național?

Cine era cel-ce voia să ne lege cu jurământ pentru-ca să ne predee gata constituții în partid de capitulare?

Cine dintre oamenii nostri politici au mai încercat o asemenea infamă tragere pe sfoară?

Cine și-a bătut joc într'un mod mai frivol de reputația națională a unei întregi generațiuni de oameni culți pentru-ca, angajați odată, să-i surprinză cu „direcțiunea nouă” în „situațiunea schimbată”?

Nimeni, în afară de acest omuleț cu deserviriș nevinovat în toate agitațiunile noastre dela 1892 încoaci, dar aiurit astăzi de „legăturile”, pe cari le-a contractat și de dragul cărora numai visează decât o „împăcare” săsească cu Ungurii!

Talmeș-balmeșul dlui Brote din „Revista Orăștiei” nu numai că nu poate desmîni nimic din desvelirile mele, ci este un adevărat corpus delicti în chestiunea, care ne preocupă astăzi și nu poate fi Română cu oare-care vedere politică, care să nu vază astăzi situația în perfectă claritate.

Cine dintre amicii nostri ar fi crezut, că tocmai în fața mileniului căpitanul are să-și siluească a preda adversarilor nostri drapelul, a depune armele și a se constitui în partid de desertori, în partid de nemernici mercenari gata de capitulare?

Căci diplomatul dela Rășinari căutând să se spele — deși tăgăduiește cu sfruntarea omului fără principii până și a sa proprie hotărîre de a se scoate un nou ziar „Tribuna noastră” sau „Tribuna veche” — tot se încurcă la fiecare paș și sfârșește zicînd pe „diplomație”, căci claritatea nu e de nasul ori-și-cui: Dacă nu se va simți nici în partid, (!) nici în popor trebuința unei acțiuni, care să ducă la înlăturarea conflictului (cu Ungurii), atunci rolul meu în străinătate (!) încetează dela sine. Rămân cu mîngăierea, că în timpul cât am stat în serviciul cauzei naționale, am lucrat din inimă curată, din patriotism și din toate puterile mele pentru promovarea ei.”

Da, e cântecul lebedii — e ultima efortare „diplomatică” a uneii maghiaromâne de a scăpa, dacă se poate, cu fața curată.

Nu vom fi cruzi, căci sîntem creștini! Dar un lucru mai este: revoltătoarea rea credință a dlui Brote, când în „Revista” caută să prăvălească, „răspunderea pentru desorganizația partidului asupra comitetului național!”

Dar cine a început campania juridicește cu deserviriș lipsită de orice basă și politicește malonestă de a smulge foile naționale din mâinile proprietarilor ei legali?

Se înțelege, că „amicii de principii” (!) până astăzi nu știu, decât de opoziția „legitimă” (!) a dlui Liviu Albini față de comitet; ei până astăzi idee n'au măcar, că cine a început lupta de usurpațiune!

Voiu reveni eu și la această frumoasă chestie, pentru-că dl Brote se lapdă de „răspunderea” isprăvirilor sale zicînd: „Chemarea mea ca emigrat po-

litic nu putea fi nici-odată ca să iau răspunderea pentru situația din patrie” etc.

Dar atunci, eroicule căpitan, cine te-a pus să umbli cu instituirea „sindicatului” asupra Institutului Tipografic” asupra unei averi, care nu era a d-tale?!

Cine te-a pornit să protestezi o seamă de oameni într'o campanie de patentă rea credință în contra comitetului național?

Cine te-a pus să convoci convențicule?

Cine te-a pus să redactezi planuri de „nouă organizație”?

Cine? Căci în ce scop — asta o știm astăzi întristător de precis. —

Ah, dar' declini „răspunderea”?

Nu-i vorba, și asta-i un fel de patriotism sui generis, dar' pe care Români sînt în drept a-l cualifica cum vor crede ei de cuviință, pentru-că deh! „lucrurile” n'au rămas între „noi patru”, ci azi le știe tot poporul și toată gimnastica d-tale de cuvinte e zadarnică!

Aurel C. Popovici.

Un țipet de durere Reproducem la alt loc un articol din „Mesagerul Național” dela București. Atragem atențiunea cetitorilor asupra acestui articol plin de constatări crude.

E un adevărat țipet de durere.

Conventicoul lui Bánffy. Măne se ține conventicoul, pe care l-a arangiat Bánffy convocând pe câțiva fruntași Sârbi, ca să... nime nu știe încă de ce.

Bánffy nici celor mai de aproape n'a descoperit scopul. Se crede însă, că pe lângă chestiuni bisericesti se vor tracta și chestiuni politice de ale Sârbilor.

Se vor face — credem noi — încercări de a abate pe Sârbi dela alianța naționalității lor.

Între cei chemați în mod confidențial sînt: toți deputații sârbi din Pesta, delegații deputaților sârbi din dieta croată, banul Croației, patriarhul sârbesc, Dr. Polit, și (!) câțiva alți aristocrați sârbi.

Bătător la ochi e, că episcopii sârbi nici nu sînt chemați.

FOIȚA „TRIBUNEI”

O excursiune în Algeria.

De

Victor Ardeleanul.

Paris, 16 Martie 1896.

Cu numai 50 sau 60 de ani înainte, o călătorie în Algeria era considerată plină de pericole și deja pentru pasagiul Mării-Mediterane trebuia să fi armat nu numai contra intemperilor mării ci cu deosebire și contra piratilor, care făceau nesigure fcoastele Africe-de-Nord pentru ori-ce navigator european sau gîaur, după-cum zic Arabii.

Curagioși și de o remarcabilă întrepiditate Arabii algerieni au fost singurii și cel dintăi popor, care a declarat război Americanilor-de-Nord (în 1783) în momentul când acestia scuturând jugul englez au început să respire aerul exhalant și glorios al libertății.

În 1785 două corăbii ale Statelor-Unite americane fură capturate în Oceanul-Atlantic. Pentru eliberarea acestora tîușra republică trebuia să plătească 721.000 dolari (1,600.000 fl.)

Dela 1821 încoace Algeria e teritor francez, și Marea-Mediterană o poți traversa fără a fi atacat de corsari sau pirai. Toate statele europene, Engliera în prima linie, sînt recunoscătoare Franciei, pentru-că a curățit Mediterana prin supunerea popoarelor algeriene, un lucru care altfel nu a fost de loc ușor.

Acum, nimic mai simplu decât trecerea din capitala Franciei în capitala Algeriei, Alger. Trenurile rapide te transportă dela Paris la Marsilia (980 kilometri) în 14 ore. De acolo ai un serviciu *quotidian de paquebot-ur* accelerate spre Alger. Dacă timpul e favorabil nu petreci decât 35—40 ore pe mare, două nopți și o zi, o plimbare! Alger precum și Marsilia, se află pe meridianul de Paris ceea-ce face, că mergînd din Paris la Alger, faci 2.000 chilom. în linie dreaptă dela Nord spre Sud.

La 27 Decemvrie anul trecut, pe când eu gustam un somn calm și liniștit, ca și marea care mă purta, stewart-ul vaporului credea a-mi face serviciu intrînd în cabină și deșteptându-mă la 6 ore dimineața: „*Monsieur nous sommes en vue d'Alger*”. Eram puțin îmbucurat de acest derangament matinal. J.

Cunosc atâtea porturi în Marea-Mediterană, în Marea-Adriatică, în Marede-Nord și în Ocean, încât nu mă mai așteptam la nimic extraordinar; căci nimic nu se aseamănă atât de mult, ca și un port de mare cu un altul. Dar m'am înșelat în așteptările mele. Capitala Algeriei văzută din distanță prezentă un aspect cu totul extraordinar. „Alger” înseamnă cetate albă și numele e atât de adevărat; când te apropii, reflexul soarelui de pe acel bloc de clădiri mari și albe ca zăpada care formează orașul de Alger, îți supără vederea, așa strălucеște.

Odată debarcat ești surprins de frumuseța orașului. Strade curate, case mari frumoase și toate zidite cu arcade, astfel că poți traversa orașul din lung în lat scutit de razele soarelui și scutit de ploile torențiale, care te

surprind prin Ianuarie pe neașteptate și totdeauna însoțite de fulgere și tunete asurzitoare.

Omnibus-uri, tramvayuri, în toate direcțiile și o animație extraordinară în toate stradele principale, așa, că te face să te crezi mai mult în Francia, decât în Africa. Arabii și Kabylii însă în costumele lor albe, fantastice și câte-odată foarte sumare, îți aduc aminte de Carnavalul de Venetia

Acți altfel te afli într'un veritabil carnaval, toată lumea e veselă, și încă de o veselie cordială și sinceră. Clima e dulce și plăcută, dar' predispune la indolență și de aceea nu vezi pe nimeni omrîndu-se prin o prea mare activitate. Cu toate acestea țeara a făcut un progres admirabil de rapid. Te prinde uimirea când vizitezi moșile situate de-alungul mării dela Alger până la Oran. Multe din ele le poți compara cu cele mai bine îngrijite domenii din Alsacia sau Sud-vestul Franciei. Ostul țerii, spre Bône, e mai puțin cultivat și despărțându te de mare spre Sud găsești mult teren încă necultivat. Din contră în giurul capitalei la o extindere de 40 kilometri nu treci decât prin o succesiune neîntreruptă de grădini. Aceste grădini provăd piața Parisului cu legumi verzi în lunile Ianuarie, Februarie și Martie, când vegetația europeană doarme somnul de iarnă.

Orașul Alger numără 150.000 locuitori, care se compun în părți egale de Francezi, Espagnoli și Arabi. În nici un oraș din lume nu vezi atâtea costumeuri diferite și nu auzi atâtea limbi diferite, câte vezi și auzi aci într'o zi. Arșul de culoarea celui mai negru e ben se întănește cu Germaul cel mai Semnel blond din Berlin. Din cele mai diferite părți ale

lumii vin amatori de lucruri curioase, arheologii și cei care caută o temperatură moderată în această interesantă țeară. În suburbiul numit Mustapha se află mai multe hoteluri de primul rang, care ofer străinilor tot confortul vest-european pentru prețuri mai moderate decât etablisementele de asemenea natură din sudul Franciei, din Italia și din Egipt. Tot în acest suburbiu al Algerului și-a zidit aristocrația Algeriei vilele sale, unde petrece chiar și vara fără a simți prea mult căldurile, care nu sînt exagerate decât în August și Septemvrie. Cea mai mare parte din aceste vile sînt zidite în stil mauric cu decorații în fayence foarte reușite.

Cartierele (suburbiile) arabe ale orașelor seamănă încetva cu orașele vechi italiene. Stradele foarte strîmte și murdare, dară garnisite cu numeroase mici cafenele arabe, unde pentru 5 sau 10 centime îți se servește o excelentă cafea turcească și o marghilea. Aci trebuie însă să te acomodezi a te așeza pe un țol, scaunele ne fiind în obiceiul indigenilor. În restauranturi arabe găsești scaune și lingură și furculiță; pânea lor are nu numai forma, dar' și gustul prescurilor noastre românești. Altfel și unele bucate, ca s. e. sarmalele, seamănă întrutotul cu cele gustate la Sinaia și la Brașov și când ai mâncat într'un restaurant arab îți vine să crezi, că bucătăria franceză e lipsită de perfecțiune. Arabul se mulțumește cu foarte puțină mîncare și numai puțini din ei calcă legea mohamedană, bînd vin sau vi-nars. Se scoală cu răsăritul și se culecă cu sfințitul soarelui. De câte-ori întră în moschee spre a zice o scurtă rugăciune, își spală

gura și picioarele. Nu știu dacă acestor obiceiuri Islamo-Kneippiste e a se mulțumi, că Arabii au o sănătate atât de excelentă, dară e fapt, că boale de piept și de nervi sînt necunoscute aci, și dentistii fac foarte puține afaceri.

Renumitul climatologist doctorul Middleton recomandă clima Algeriei în casuri de astmă bronchială, de branchitis și de emphysema dar' și în casuri anamite de afecțiuni cardiace.

Hypocondriaci de tipul neastîmpărat se găsesc foarte bine la Alger și sînt totdeauna curați, însă hypocondriaci de tipul depresionat se află mai bine la Neapole.

Principalele centre ale Algeriei sînt legate printr'o linie de cale ferată.

Orașele de mai mică importanță sînt deservite printr'un fel de mal-post sau diligență condusă de 3 sau 5 cai albi (total e alb aici). Drumurile sînt foarte bine întreținute și caii arabi te duc cu o înțeleală extraordinară.

În multe casuri am preferat să mă folosesc de acest mijloc de locomoțiune, chiar și atunci când aveam și drum de fer la dispoziție, căci trenurile merg relativ foarte încet și calul arab le face concurență.

Și ce sentiment de mulțumire te penetrează când ești dus în fuga calului de-alungul vre-unui precipiș, ce satisfacție agreabilă pentru nervii neuraștenici de a fi la două degete de pericol.

(Va urma).

„Pasivitatea Românilor“. Sub titlul acesta mai toate foile din Pesta comunică o telegramă datată din Sibiu de următorul cuprins: „Românii ardeleni au hotărât că vor ține în Septembrie o mare conferință electorală. E probabil, că Românii vor hotărî părăsirea pasivității și la proximele alegeri vor lua parte“.

Cam? Doar nu sântem încă la 1 Aprilie!?

Faliment millenar.

Sibiu, 24 Martie n.

Dacă o mână isteasă ar voi să ne facă un serviciu și concetățenilor noștri dela putere un cadou de milleniu, n'ar trebui decât să colecteze într'un buchet toate acele floricele, caracteristice pentru cultura maghiară, cu cari ei ne cinstesc pe noi la anumite ocazii solemnele, sau toate acele mărturisiri prețioase cari ne prezintă starea actuală — millenară — a Ungariei în lumină maghiară.

Dintre aceste din urmă — „mărturisiri prețioase“ — n'ar pute să lipsească nici-decum ceea-ce „*Budapesti Hirlop*“ ne spune, în articolul seu de Duminecă. Ea vorbește despre parlament și constată pe scurt, că parlamentarismul maghiar, acest rival al parlamentarismului englez, după-cum îl numesc unii oameni mai modesti, a ajuns în cele din urmă la un complet faliment.

Constatarea aceasta e, nu-i vorbă, foarte potrivită apropos de milleniu, dar e și mai mult decât potrivită, — e adevărată.

Eată cum mărturisește „*Budapesti Hirlop*“:

„Parlamentarismul nostru nu-l mai susține decât nădejdea din viitor și pietatea față de încordările mari din trecut. Din capitalul acesta viețuiesc, cei-ce umplu palestra din Sándor-utca.“

„Pe timpul, când încă absolutismul apesa asupra patriei noastre, pe noi ne-au crescut în convicțiunea, că simțul de dreptate și curățenia scopurilor morale este ceea-ce constituie valoarea omului și ridică viața publică.“

„În această credință sântem și azi, și credeam, că soarele libertății va coace fructe mai bogate de felul acesta...“

„S'a întâmplat însă contrarul. Forma de guvernament, pretins democratic, a democratizat, nu aspirațiunile înalte, ci însușirile mai josnice.“

„Parlamentul nu mai corespunde, nici Coroanei, nici națiunii (d'apoi naționalităților? R. „Trib.“) și posedarea îndelungată a puterii fără responsabilitate și fără control corump, nimicește și pe cele mai tari caractere.“

...„În contra dreptului și al legii store țeara neconturbați domni prietii și slujitorii lor. Din ce în ce devine mai tare convingerea, că la noi voința lor e nu numai lege, dar și ea poate schimba și legile ordinii morale. Ei se duc până la acel grad de tiranie, până la care guvernul absolutistic nici-când n'a mers.“

„Moralul nu e la ordinea de zi a parlamentului. Nici un orator nu se ocupă de el“.

Atâta culegem noi din mărturisirile ziarului maghiar, care are reputația a fi cel mai maghiar între toate.

De adaus n'avem nimic; de comentat e superfluu. Decât o reflexiune nu va strica.

E vorba de parlament. Noi nu sântem reprezentați acolo; am fost scoși cu forța și cu forța sântem ținuți departe de el, cu forța cea mai brutală și mai revoltătoare, pentru-că se face la umbra legilor.

Așadar pe noi nime responsabil nu ne poate face de stările absolut de-căzute, la cari a ajuns.

E vorba de parlament — și parlamentul e reprezentanța națională, e icona țării, iconă fidelă atât încât. Pe noi nu ne reprezintă, dar reprezintă „națiunea“ de stat alcătuită; domni ei și slujitorii ei „store țeara neconturbați“.

Și dacă reprezentanța e așa cum, după mărturisirea competentă e, atunci cum va fi întreagă societatea reprezentată, din care, cei-ce constituie parlamentul, au eșit —?

Calamitățile cauzei naționale.

— Reproducere din „*Messenger National*“ —

„*Kölnische Zeitung*“ și „*l'Estafette*“ care fură în todeauna așa de favorabile chestiei naționale, au luat deodată o atitudine ostilă Românilor, în contra cărora publică articole infame pentru agitația lor în Transilvania și Ungaria, pe când aduc toate laudele lor Maghiarilor, constituției lor și imensei lor liberalitate.

Acest fapt foarte deplorabil ne întristează și ne revoltă sufletul, dar nu ne uimește nici nu ne surprinde. El e unul din fructele acelei serii nesfârșite de înșelătorii, de defecțiuni, de trădări și de rușini de ori-ce mod, cari de câțva timp s'au aruncat cu o furie diabolică asupra chestiei naționale.

Ne costă a-l constata, dar e un fapt, că aceste rușini interne au făcut mai mare rău cauzei naționale decât toate persecuțiile și toate brutalitățile și perfidiile tiraniei maghiare.

Mai mic ar fi fost răul, dacă în fața miserabilelor machinațiuni cari au redus cauza națională la actualele condițiuni foarte triste s'ar fi ridicat acest popor al liberei Românie, care a dat totuși atâtea dovezi de energie și de patriotism, și într-o exploziune de generoasă ridicare ar fi demonstrat lumii cu o solemnă și virilă protestare, că el separă propria responsabilitate de aceea a acelora cari voesc perderea fraților din Transilvania și Ungaria în mâinile secularilor inamici ai rasei lor.

Dar nimic din toate acestea nu s'a întâmplat; evenimentele triste pentru cauza națională urmează unul după altul cu o iuteală spăimântătoare, dar nimic nu e în stare să scoată liniștea apatică care domină sufletele și care seamănă cu moartea.

Un fluid ipnotic pare-că străbate prin aer și că adoarme toate conștiințele. Vom zice mai bine: un curent de maghiarism s'a infiltrat printre noi și pare de a țiri totul în drumul seu. Când încassatorul ziarului nostru vine în redacție și ne spune cu cea mai mare naivitate: „D. X. mi-a spus, să lăsați puțin în pace pe Maghiari, dacă voiți să vă plătească abonamentul; D. X. mi-a spus că se nu-i mai trimiteți ziarul, pentru-că nu-i place să se știe, că cetește foi maghiarofobe; D. Z. a întrebat, dacă nu îmi aveți altă chestie de tratat care să fie puțin mai distractivă, decât „chestia națională“, față ni-se acopere de roșeață.“

Când lucrurile au ajuns la aceste extremități aici în libera Românie, cum putem să ne mirăm, că „*l'Estafette*“ și „*Kölnische Zeitung*“ și-au întors proara înspre partea de unde suflă vântul favorabil, de aceea adecă a maghiarismului?

Românii cari invoacă spriginul presei străine fac în acest moment efectul unui om a cărui casă s'a aprins și care, chemând pe vecini să-l stingă, se întoarce pe partea cealaltă spre a dormi.

Acest articol al nostru nu va plăcea de sigur, fiindcă adevărul arare-ori sună bine la ureche, dar el e dictat numai de dorința foarte vie ce avem, de a vedea ruptă această crustă fatală, care pare-că împiedcă în popor ori-ce pornire generoasă.

Să dea cerul, ca să treacă repede această furtună rece care traversează peste țeară și ca să întoarcă curând frumoasele zile ale acelor lupte glorioase, cari au atras deja aplaudarea întregii Europe. Aceasta e urarea ce mai bună ce putem face poporului român, ale cărui bucurii și suferințe sânt bucurii și suferințe ale noastre.

Rf.

Din parlamentul maghiar.

Sedința din 23 l. c.

Încheindu-se discuția generală asupra bugetului de honvezime propunătorii își desvoaltă încă odată cele arătate, motivându-și propunerile.

Hélfy declară de nebasată reflexiunea ministrului Fejérváry, că înființării trupelor tehnice și cavaleriei pe lângă honvezime fi stă în cale starea financiară. El este convins că nimic altceva decât Viena fi stă în cale, ear Viena ar pute fi convinsă prin vorbe bune despre lipsa trupelor reclamate.

Tóth argumentează, că ministrul de honvezi cheltuiește cu mult mai mari sume decât cele prevăzute și votate în bugetul țării.

Hodossy arată lipsa imperativă unei noue legi militare de honvezime, cu caracter mai național.

Ugron Gábor arată modul cum legea este violată prin ministrul Fejérváry. Dacă ministrului îi place rangul și demnitatea la care ajuns, să respecte și legile, drepturile națiunii peste care este pus.

La acusele lui Kasits ministrul a ținut sub demnitatea sa a răspunde, — nu răspunsul însă, ci afaceri de acele peste tot se fie sub demnitatea ministrului. Poftescă ministrul a mânca cu lingură proprie. — Schițează apoi rolul ministrului față de Regele. Fejérváry a inaugurat o politică prin care înstrăinează pe Regele de către națiune, în loc de a-i împrăștia ori-ce neîncredere. Aceasta este ce-i va înscrie activitatea lui Fejérváry cu litere negre pe o foaie galbină, pe care scrise vor fi toate serviciile lui făcute în Viena. Acolo va sta scris că el a fost născut maghiar, însă atât în armată cât și în parlament a servit Austriei. Nu primește bugetul.

Ministrul Fejérváry arată motivele din cari nu poate primi propunerile diferite. În chestia „Kasits“ nu se apără din motiv, că nu este un lucru plăcut în fața modului de luptă a opoziției a-și apără numele din fotoliul de metasă.

Ugron: Fiește-care să-și apere onoarea sa, parlamentul nu are chemarea a se ocupa cu de aceste!

Încât privește alusiunile la Viena, Fejérváry declară, că acolo nime nu este în contra națiunii maghiare, dar numai în contra opoziției din parlament.

După aceste bugetul se primește de majoritate (fracțiunea Iusth a votat pentru buget), respingându-se toate propunerile făcute de membrii opoziției.

Situația în Italia.

Declarația deamă și categorică a noului cabinet italian cu privire la situația în Africa confirmă pe de o parte intenția guvernului de a trata cu regele Menelik o pace onorabilă. Negociatorul între guvern și Menelik, este, precum am zis, magistrul Salsa; el a fost trimis din Asmara în lagărul Negusului cu instrucțiuni nouă. Generalul Baldissera se declară gata a începe tratările în numele guvernului italian, dar exclude din capul locului putința unei înțelegeri în cazul când Negusul ar voi să impune Italiei oare-care mărginiri a libertății de acțiune în teritoriul ce aparține Italiei.

În cercurile guvernamentale din Roma se spune, că dacă cabinetul di Rudini a continuat tratările de pace ordonate și începute de ministrul Crispi, a făcut-o numai recunoscând, că în situația găsită de Baldissera o politică de temporizare ar pute fi de mare folos, căci altminternea toate ar trebui reîncepte din nou.

„*Tribuna*“, ziar crispien, află din Massauah, că majorul Salsa a sosit în acest oraș la 19, venind pentru a doua oară din lagărul Negusului. Va pleca din nou la Adagamus, unde a sosit deja armata șoană.

Correspondentul „*Tribunei*“ afirmă că Șoanii ziceau că dacă n'ar fi avut puști în muniții dela Francezi, n'ar fi putut face rebelul. După bătălia dela Adua, Negusul a scris îndată președintelui republicii franceze, d-l Faure, pentru a-i anunța victoria sa.

Menelik și ai sei doresc pacea. Regina și șefii tigreni, partizani ai rebelului, s'au retras la Șoa.

În ședința camerei dela 21 s'a strîns discuția asupra creditului de 140 milioane franci, cerut de guvern pentru campania din Africa. Discuția a fost pe unele locuri și destul de aprinsă, cum se poate vedea și dintr-un incident ce-l descriem în cronica zilnică de azi. Deputații socialiști cereau rechemarea trupelor din Africa. După ce atât cererea lor, cât și încă mai multe propuneri mai mult sau mai puțin favorabile guvernului au fost respinse, propunerea așa cum a formulat-o guvernul, a fost primită cu 214 voturi contra 57.

Imediat după votare apoi sesiunea parlamentară s'a aminat până la 28 Aprilie.

Din vorbirea pronunțată de ministrul-president Rudini în ședința sau pomenită, este de scos la iveală următorul pasagiu privitor la politica externă:

„Prietenia noastră din timpuri vechi tradițională cu Anglia desăvârșește sistemul alianțelor noastre. Ea a avut întotdeauna o mare influență asupra orientării noastre în Europa și trebuie să-l aibă necesarminte și pe viitor. Aceste cuvinte ale mele sânt dovadă despre prețul, cu care Italia măsoară prietenia sa cu Engleția; prietenia, inspirată de sentimente și povățuită de interese. Cuvintele mele mai dovedesc, ce preț au aserțiunile acelor, cari pun la îndoielă intimitatea relațiilor noastre cu Engleția. Spre a învedera, că de plăcut ne-au atins dovezile de mare bunăvoință ce s'au produs în ultimele zile în parlamentul englez față cu Italia, aceasta, apreciând amicitia arătată și-a dat consimțământul întru a se pune la dispoziția Engleției un avans de 500.000

funți (cam 6.000.000 florini) din fondul de rezervă a datoriei publice egipțiene, pentru expediția la Dongola“.

La ce se referă această învoire, vom spune la alt loc mai pe larg.

De pe câmpul de luptă din Africa, „*Agentia Stefani*“ anunță atata, că: „Situația militară în trăsături generale este schimbată“.

„*Tribuna*“ din Roma publică niște amănunte asupra ultimelor lupte ce s'au dat împregiurul Kassalei. În dimineața zilei de 8 Martie, 600 de derviși au atacat trecătoarea Saderat păzită de 80 de indigeni. Iuimicul a fost bătut și pus pe fugă, lăsând pe teren 41 de morți și mulți răniți. Indigenii au pierdut 3 morți și 11 răniți. În dimineața zilei de 18 Martie, 1500 de derviși au fost respinși de 4 ori. S'au trimis întăriri la Saderat. Menelik n'a fost încoronat la Axum; el nici n'a vizitat măcar acest oraș, căci există o profeție care zice, că dacă ar fi făcut-o ar fi murit după 7 zile.

Lui „*Piccolo*“ din Triest, i-se vestește din Roma, că Menelik cere o despăgubire de 25 — 30 milioane franci, ceea-ce ar fi pedea de căpetenie întru încheierea unui tratat de pace.

După o depeșă particulară din Roma, ce o găsim publicată numai în „*P. Lloyd*“, procurorul militar a înaintat astăzi ministrului de răzbel acusa contra generalului Baratieri, unde se află grave învinuiri. Generalul fiind deputat în cameră, aceasta va avea să se pronunțe despre extradarea lui tribunalelor militare.

Ziarul „*L'Italie*“, scris franțuzește, acum oficios, zice, că ar fi sosit o depeșă dela generalul Baldissera în privința negocierilor de pace cu Menelik și după care nimic nu dovedește până acum ca această pace să nu se poată încheia în condițiuni onorabile. Totuși există câteva dificultăți care ar pute să facă încheierea păcii mai puțin probabilă.

„*L'Italie*“ adaugă, că ministrul deși rămâne credincios programului seu de pace, e decis însă să opună refuzul cel mai absolut unor pretențiuni de care Negusul nici n'a pomenit până acum și a căror sorginte o cunoaște guvernul.

Ca ceva semnificativ semnalăm încă împregiurarea, că ambasadorii Italiei la Paris și la Berlin, conții Tornielli și Lanza, au fost chemați în grabă la Roma; în sfârșit e vorba, că fostul ambasador italian la Paris, Ressimann, rechemat de acolo din cauza simpatiiilor sale filofranceze prea pronunțate, earăși are să-și ocupe postul seu de odinioară.

Lupta în comitate.

Avis

fraților membri din congregația comitatului Târnavei-mici!

Convocatorul pentru adunarea extraordinară, ce se va ține în 28 l. c., și care ni-s'a expedit numai la 21 cur. cuprinde — precum vedem — lucruri, cari ne ating mai deaproape și pe noi.

Chestiuni ca sărbarea milleniului și prefacerea școalelor noastre populare în școli de stat — ca să tacă altele despre altele — sigur nu veți zice, că nu taie adânc în viața noastră națională.

Dacă așa este, să sârim cu toții întru apărarea noastră!

Timpul fiind scurt, Vă rog pe calea aceasta să lăsați toate la o parte și încă pe Vineri seara în 27 a. c. să convenim în Sămărtiu, ca să compunem bine cele de compus.

Altcum am umbla ca altă-dată și ne-am atrage blăstemul celor-ce ni-au trimis reprezentanți ori a națiunii, care ne-a nutrit la stîlnul seu.

„Lasă, lasă“ al Românului nu mai are loc. Acum ori nici-odată!.. La revedere.

Un membru.

Cronică politică.

(Englezii profită din desăstrul Italiei)

În primele zile după înfrângerea Italianilor dela Adua, ziarele englezești scriau într'un mod, care numai cu anevoe ascundea bucuria de nenorocirea ce ajunsese Italia. Dar după aceste prime manifestări, se schimbă vîntul earăși. Guvernul englez a venit la ideea, să profite de nenorocirea altuia sub pretextul chiar de a veni în ajutor, de a se arăta generos față cu pătitul.

În ultimile vremuri, Franția spriginată de Rusia, ba chiar de însași Turcia, tot mai mult stăruiește întru rezolvirea „chestiunii egipțiene“, adică părăsirii Egiptului de către stăpînirea englezească, căci numai există cauzele pentru care Engleția tot zice că trebuie să țină ocupat Egiptul: ordinea și liniștea e de mult restabilă, finanțele stau foarte bine, treburile merg strună, etc. În lipsă dar completă de motive pentru a mai ține ocupat Egiptul, Engleția și-le creează none și din

ori-ce incident. De astă-dată și le creează din nenorocirea Italiei în Africa. Sub pretext că, dacă fortăreața italiană din Africa, Kassala, ar cădea în mâinile Mahdiștilor, cari o țin încinsă, ar fi primejduit îndată Sudanul, țeara vecină spre Sud cu Egiptul, precum și prin acesta întreagă „civilizația europeană“, guvernul englez a hotărât să trimită o expediție de trupe egipțiene până la orașul Dongola în Sudan, spre a ține în șah, ba chiar — zice — a face răzbel Mahdiștilor și a scăpa astfel pe Italia de mare pericol. Ambasadorul englez la Paris, lord Dufferin, a comunicat dlui Berthelot, ministrul de externe al Francei, că guvernul englez intenționează să întreprindă o expediție militară la Dongola, în Sudan. În consiliul de miniștri dl Berthelot a raportat, că a rugat pe lord Dufferin să-i comunice cauzele și scopul expediției și i-a atras atenția asupra gravității consecințelor. Ce pot însemna cuvintele acestea și anunțul ele oare, că Franția vrea să se opună planului englez?

Gelosia Francei e redeșteptată. Ea se teme de ocupația permanentă a Egiptului de către Englezi. Rivalitatea dintre Anglia și Franția nu se mărginește însă numai la Egipt, ci se întinde și asupra Sudanului, unde domnește acum un prinț nepotincios și al cărui teritor ar pute fi cu atât mai ușor ocupat de Anglia.

Dar nici această expediție „filantropică“ și pornită din grija pentru interesele „civilizației europene“, Engleția nu o face pe sepele sale proprii, ci cu sepele contribuabililor țării ocupate; cu banii luați din așazisul, fond de rezervă al datoriei publice a Egiptului. Acest fond de rezervă se formează din banii strînși ca imposit, după acoperirea întregii administrații lăuntrice și plățirea chiar a anuităților datoriei publice a țării. Controla peste datoria publică, deci și peste fondul de rezervă, o exerciază toate puterile mari; numai cu învoirea lor se pot întrebuiți banii fondului de rezervă întru anumite scopuri. Engleția a satisfăcut, în pornirea sa „filantropică“ și îngrijită pentru „civilizația europeană“ adresându-se către puteri pentru consimțământul lor. Puterile triplei alianțe și-au și dat învoirea; Franția a refuzat net, ear Rusia n'a răspuns, nici până acum, dar se crede, că se va alătura Francei. Suma cerută din fondul de rezervă se urcă la 500.000 funți englezești, adică cam 6 milioane de florini.

După ultimele depeși corpul de armată expediționar a și ajuns până la locul numit Akasch pe care l-a luat fără vre-o împotrivire.

Din România.

Dela Curte. Joi, 7 Martie, s'a dat la

Curte un prânz în onoarea corpului diplomatic acreditat pe lângă persoana M. S. Regelui.

La acest prânz, la care au luat parte și A.A. L.L. R.R. principele și principesa României, Majestățile Lor au înfrunit pe dñii reprezentanți ai puterilor străine cu doamnele, domni ministri cu doamnele, d. administrator al domeniului coroanei, d. secretar general al ministerului afacerilor străine, dñii secretari de legațiune cu doamnele, dñii atașai militari, Casele M.M. L.L. Regelui și Reginei și A.A. L.L. R.R. principelui și principesei, în total 60 persoane.

Unele foi sînt informate, că M.M. L.L. Regele și Regina vor pleca Duminecă la Abbazia. Se dă ca probabilă știrea, că M. S. Regele va avea o întrevedere la Veneția cu M.M. L.L. împăratul Wilhelm și regele Humberto al Italiei, în ziua de 24 Martie v.

În chestia națională. „*Ziur*“ de Marți publică un lung și bine informat articol sub titlul de mai sus, care articol concludă astfel:

„În resumat, noi credem că o împăcare a Românilor din Transilvania și Ungaria cu Ungurii, e cu neputință în împregiurările de față; credem, că Românii nu vor sacrifica programul lor și nu se vor mulțumi cu o reformă electorală; credem, că Ungurii, la rîndul lor, nu vor ceda nimic, nici chiar o reformă electorală serioasă și dreaptă pentru toți cetățenii Ungariei; credem, că lupta între Români și Unguri va continua și că Românii, în cele din urmă, în o stîfnă alianță cu Slovaci și cu Sârbii, vor învinge, ori-cât de mari ar fi greutățile luptei; și mai credem, că dñii Sturdza, Brote, Slavici, și toți cei-ce fără nici o chemare se amestecă unde nu le ferbe oala și unde nu se pricepe, se fac numai de rîs și în fața Românilor și în fața Ungurilor chiar.“

Ziaristic. Ziarele „*Le Journal*“ și „*Le Jour*“ din Paris au trimis în București un corespondent pentru a le întreține asupra evenimentelor din țeară.

Correspondentul e dl Montigny, care de câteva zile se află deja în capitală.

Pentru redacție și editură responsabil: Andreiu Balteș
Proprietar: Pentru T. L. Albini sub sechestru:
Ioanif Marshall.

Având de cuget a furnisa toate mărfurile mele pentru bani gata în mod ieftin, îmi iau voe încă de azi a oferi spre vânzare

Pentru ori-care preț mai ieftin ca la vânzare totală (Ausverkauf)

toți articlii din marele și variatul meu deposit de vestminte pentru domni și băieți, fabricat propriu; ghețe de dame și domni; pălării, cravate, ploiere și umbrele, asigurând pe mușterii mei de o mulțumire în toată privința.

Totodată atrag atențiunea, că cu același principiu mă îngrijesc de

marele meu atelier de croitorie

condus de un croitor cât se poate de bun și provăzut cu toate speciile cele mai alese de materii indigene și străine veritabile de lână, în care

de azi începând

se efectuează cu prețuri teribil de ieftine tot felul

de comande de măsură

în restimp de 24 ore.

Zace deci foarte potrivit în interesul p. t. publicului a se convinge de fapt despre toate aceste asigurări cât se poate de iute.

Toți articlii pot fi cumpărați și pe lângă plățirea în rate între împregiurările cele mai favorabile.

[1066] 8—22

Cu deosebită stimă

ISAK ASCHER,

atelier de croit și mare deposit de vestminte pentru bărbați și băieți,
Sibiu, str. Cisnădiei nr. 4—6, edificiul comunei de corp.

Nr. 332—1896.

[1081] 3—3

Concurs.

Postul de notar comunal din Săcădate, devenit vacant prin pensionare, este de ocupat.

Relațiuni:

1. Salar 400 fl.
2. Local liber pentru oficiu (o odaie, antișambra) și rețut de cuartir 25 fl.
3. Pentru iluminare și a cancelariei 10 fl.
4. Diate 80 cr.
5. Pentru supravegherea administrației din comuna mică Glâmboc 50 fl., salar 20 fl., pașal de călătorit 10 fl., pașal de diate 80 cr.
6. Venitele stabilite pe baza statutelor pentru lucrările private.

Petițiunile instruite cu document despre posesiunea limbilor și scrise cu mâna proprie sunt a se așterne la subsemnatul oficiu până la 29 l. c. la 12 ore la amezzi.

Nocrichiu, în 16 Martie 1896.

Bedeus,
pretor-suprem.

Făină roșie I-ma.

Cel mai bun nutremnt pentru porci și vite.
50 chgr. fără sac fl. 2.10,

pentru revânzătorii,

b/500—1000 kilograme franco sac
per 100 chgr. fl. 4.15.

recomandă [1052] 4—10

Joh. Mich. Klein,
Rosenanger nr. 9,
(vis-à-vis de tirgul peștilor).

Mostre fermecătoare pentru mușterii privați gratis și franco. Cărți mari de mostre, precum până acum nu s'au mai aflat, pentru croitori nefrancate.

Materii pentru costumuri.

Peruvien și Dosking pentru clerul înalt, materii prescrise pentru uniforme de oficanți c. r., apoi pentru veterani, pompieri, gimnastici, livree, până pentru biliard și mese de joc, pentru îmbrăcarea trăsurilor. Cel mai mare deposit de îmbrăcăminte caritativă și tiroleze pentru domni și dame cu prețuri originale de fabrică în varietate, precum nu se poate oferi nici sub o concurență de douăzeci de ori mai mare. Cea mai mare varietate în basmele de dame fine și durabile și cele mai moderne colori. Materii de spălat, pleduri de oscuri dela fl. 4.— până fl. 14.—, apoi și

cele trebuincioase croitorilor (precum: căptușeală de mâneci, botoni, ace, ață etc.), lucruri demne de preț, oneste, durabile și postavuri de lână, recomandă

[658] 7—24

Joh. Stikarofsky,

Brünn (Centrale der öster. Tuchindustrie).

Cel mai mare deposit de postavuri de fabrică.

Se expedează numai cu rambursă.

Pentru Orăștie în comitatul Hunedorei am de reprezentant pe domnul Aladár de Szatmáry și rog pe p. t. mușterii mei a se adresa la acesta în cas că au lipsă de marfă de a mea.

Prima bererie magh. pe acții în Steinbruch.

Spre binevoitoare luare aminte!

Stimații noștri mușterii, precum și p. t. consumatori sunt prin aceasta făcuți atenți, a nu confundă marca noastră cu marca celeilalte fabrici de bere din Steinbruch. Butoaiile noastre cât și sticlele de bere sunt provăzute cu adresa noastră completă: „Prima fabrică maghiară de bere din Steinbruch“, și chiar și dopul poartă banda fabricii cu aceeași inscripție.

[1012] 3—3

Cu distins respect

Depozitul principal al

Primei fabrici magh. de bere, societate pe acții în Steinbruch
Sibiu, strada Schewis nr. 3.

Prima bererie magh. pe acții în Steinbruch.

LA ȚINTA

MEDITAȚIUNE POLITICĂ

DE

N. CRISTEA,
ASES, CONSISTOR.

se află de vânzare la Institutul Tipografic în Sibiu.

Prețul 40 cr. plus 5 cr. porto postal.

INSTITUT TIPOGRAFIC în SIBIU.

A doua edițiune

din

ȚINEREA VITELOR

de

Eugen Brote,

președinte al „Benninii române de agricultură din comitatul Sibiu“.

Prețul unui exemplar 12 cr. v. a.

Diplomă de onoare.

Institut Tipografic în Sibiu.

Diplomă de onoare.

Se recomandă a executa următoarele:

OPURI și BROȘURI

Placate

Comande din afară
se efectuează repede.

BILETE DE LOGODNĂ ȘI DE CUNUNIE

Carte și epistole

Circulare și preț-curenturi

Note

Mare deposit
de cuverte, cerneală, recușite de scris,
ceară de pecetluit etc.

Bilete de vizită
după plac și cerere

Mare deposit
de hârtie de scris și concept, precum și hârtie fină
de epistole
cu plicuri în casete.

EDITURA „TRIBUNEI“ ȘI A „FOII POPORULUI“.

Diferite cărți științifice și literare
Elegant legate sau broșurate.

Biblioteca populară a „Tribunei“

Dictionar
român-german și german-român.

Prețuri foarte moderate.

Strada Poplăcii Nr. 15.

Librărie românească în Sibiu

Strada Poplăcii Nr. 15.